

Arrest

nr. 41 257 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 26 augustus 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN TURNHOUT, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 6 mei 2003 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 juni 2005 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 29 juni 2005 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

U, volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal van Ingoeshe origine en met onbepaald staatsburgerschap, verklaarde de Russische Federatie te hebben verlaten na problemen met de autoriteiten.

U bent geboren in Almaty (Kazachstan) in 1968. In 1985 huwde u traditioneel met een Tsjetsjeense man, G. (...) D.(...). In 1993 verhuisde u met uw man naar Nayber (Tsjetsjenië).

Eind 1994 brak de eerste Tsjetsjeense oorlog uit. U bleef in Nayber wonen en in 1996 werd de eerste Tsjetsjeense oorlog beëindigd. In 1999 begon de tweede Tsjetsjeense oorlog en Nayber was in 2000 zonder veel problemen in handen van de Russische troepen. U werd geconfronteerd met oorlogsproblemen en er waren regelmatig zuiveringsacties en paspoortcontroles in uw dorp.

Op 1 november 2002 begonnen uw persoonlijk problemen. Toen u die dag terugkwam van de markt zei uw moeder u dat die ochtend uw zoon A.(...) en uw gehandicapte broer M.(...) meegenomen werden door de Russen. Ook de zoon van uw buurman A.(...) S.(...) werd meegenomen. S.(...) ging hen tevergeefs zoeken en sindsdien heeft u niets meer over hen vernomen. Op 13 februari 2003 overleed uw moeder te Nayber. Op 10 april 2003 werden jullie 's nachts wakker gemaakt door twee bojeviken die een gewonde strijder bij hadden. Ze vroegen hun vriend bij jullie te mogen laten en ze zouden hem later komen ophalen. Jullie stemden toe en verborgen en verzorgden de gewonde strijder. Uw man was zijn naam te weten gekomen en ook het feit dat hij die dag een aanslag had gepleegd op Russische militairen. Op 13 april 2003 ging u medisch materiaal kopen bij een vrouw in uw dorp, Z.(...). Zij vertelde u dat het hele dorp op de hoogte was dat u een gewonde bij u thuis had. U rende met uw dochter terug naar huis en daar aangekomen zag u dat er al Russische federalen waren. Een van hen beschuldigde u van het verzorgen van een bojevik en toen uw zoontje u wou beschermen werd hij neergeslagen. U kreeg een harde slag en u verloor het bewustzijn. U kwam bij in de kommandatura van Novo-Grozny. U werd ondervraagd door twee federalen. Tijdens deze ondervraging werd u ook geslagen. U was toen ook getuige van het feit dat ze vijf Tsjetsjeense jongemannen verplichtten een camouflage-uniform aan te trekken. U werd tot 's avonds vasgehouden en dan brachten ze u naar huis. Uw inboedel was kapot en al jullie documenten waren verdwenen. Uw kinderen waren bij de buurvrouw. Zij vertelde u dat ook uw man en de gewonde strijder meegenomen waren. Op 15 april 2003 werd u opnieuw meegenomen naar de kommandatura. Ze zeiden dat ze u nodig hadden voor een identificatie. Op de binnenplaats zag u de lichamen van de Tsjetsjeense jongemannen, van de Tsjetsjeense strijder en van uw man. De Russen wilden dat u samenwerkte met hen en u kreeg drie dagen om na te denken en uw man te begraven. Daarna zouden ze u terug ondervragen. Uw man werd begraven in Nayber. Het was duidelijk dat hij mishandeld was. Drie dagen later meldde u zich niet aan omdat u bang was. De volgende dag werd u dan opnieuw meegenomen naar de kommandatura. Een van de federalen sloeg en beledigde u tijdens de ondervraging. Daarna probeerde een andere federaal u vriendelijker te overtuigen om mee te werken met hen: u zou geld krijgen in ruil voor concrete informatie over bojeviken. U weigerde en daarna werd u door hem verkracht. Diezelfde dag werd u terug naar huis gebracht. U besloot klacht in te dienen en u schreef alles neer over wat er met u en uw familie was gebeurd. S.(...) bracht u de volgende dag naar Novo-Grozny en u diende deze klacht daar in bij de politie. Op 23 april 2003 kwamen de federalen terug naar uw woning. De man die u verkracht had dreigde ermee dat u uw klacht moest intrekken. Hij bedreigde uw leven en zei ook dat hij het hele dorp zou vertellen dat jullie een relatie hadden. Dan zou u geen leven meer hebben door de schande. U zei dat u akkoord ging en en ze gingen weg. U wist dat ze u uit de weg zouden ruimen, zelfs als u hogerop klacht zou indienen. U besloot meteen te vertrekken met uw twee minderjarige kinderen. Op 23 april 2003 verliet u samen met uw kinderen Tsjetsjenië en ging u naar Ingoeshetië. Op 25 april 2003 verliet u Ingoeshetië en ging u met de trein naar Moskou waar u aankwam op 27 april " 2003. Op 2 mei 2003 verliet u Moskou met behulp van een paspoort en visum geregeld door de passeur. U reisde door naar Kiev (Oekraïne) waar u op 3 mei 2003 aankwam en vertrok. Op 6 mei 2003 kwam u aan met twee minderjarige kinderen in België en diezelfde dag diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Vooreerst kan er worden getwijfeld aan uw verklaringen inzake uw verblijf in Kazachstan. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal dat u geboren bent in Kazachstan in 1968 en dat u vanaf uw geboorte tot 1993 in Kazachstan hebt gewoond (DVZ, nr. 4 & 41; CGVS, p.7). U stelde dat u slechts voor een kort bezoekje één keer toen u nog een kind was naar Ingoeshetië bent gegaan (CGVS, p.8). U verklaarde dat u in Kazachstan thuis met uw ouders en op school Russisch praatte en dat ze u probeerden om het Ingoesh aan te leren maar dat u daarvan niet alle details kent (CGVS, p.8). U verklaarde dat u op school nooit Ingoesh hebt geleerd (CGVS, p.40). U stelde dat u zichzelf 7/10 zou geven voor uw kennis van het Ingoesh en 10/10 voor uw kennis van het Russisch (CGVS, p.9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat u met zekerheid afkomstig bent uit Ingoeshetië. Op 25 september 2003 werd immers door het Commissariaat-generaal een taalanalyse uitgevoerd waaruit blijkt dat u zowel Ingoesh als Russisch spreekt alsof het uw moedertalen zijn en dat u

dit bovendien spreekt met een accent dat typerend is voor Ingoeshetië. U stelde echter dat u een Ingoesh accent hebt van iemand die uit Kazachstan komt (CGVS, p.40).

De twijfel die er onstaat omtrent uw herkomst wordt ook nog versterkt door de onduidelijkheid die u zelf creëerde in verband met uw staatsburgerschap. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat u een staatsburger bent van de Russische Federatie (DVZ, nr.6 & nr.41). Toen u deze vraag werd gesteld door het Commissariaat-generaal, tijdens uw gehoor ten gronde, verklaarde u dat u tot 1993 staatsburger was van Kazachstan maar dat u niet weet wat u daarna 'had'(CGVS, p.3). U stelde dat u waarschijnlijk wel eerst Kazachs staatsburger was, dat u zich in 1993 liet uitregistreren, dat u hierdoor geen burger meer was van Kazachstan en dat u naar Tsjetsjenië ging waar u nooit een paspoort kreeg maar wel een tijdelijke registratie in uw oude Sovjet-paspoort (CGVS, p.4-5). Ook verklaarde u dat u zich wel beschouwde als staatsburger van de Russische Federatie omdat u de Ingoeshe origine heeft (CGVS, p.5). U stelde dat het niet nodig was om uw paspoort te veranderen of te verkrijgen omdat het niet nodig was en omdat het oorlog was (CGVS, p.5). Het is echter onwaarschijnlijk dat iemand die 10 jaar, van 1993 tot 2003, in Tsjetsjenië woont niet weet welk staatsburgerschap zij concreet heeft, hoewel u voor de dienst vreemdelingenzaken hierover wel eenduidig was.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw asielaanvraag geen enkel document neerlegt. Het feit dat u geen enkele document in uw bezit heeft in verband met uw identiteit of uw asielrelaas, laat niet toe om uw verklaringen in verband met uw herkomst te ondersteunen.

Verder moet ook worden opgemerkt dat u op diverse vragen die u werden gesteld tijdens het gehoor ten gronde in verband met de regio waar u van 1993 tot 2003 zou verbleven hebben, namelijk Tsjetsjenië, antwoorden gaf die de ongeloofwaardigheid van uw herkomst bevestigen. Toen u gevraagd werd om de Tsjetsjeense nummerplaten te beschrijven verklaarde u dat u er nooit aandacht aan hebt besteed en dat men voor de Ingoeshe auto's zes regio's heeft (CGVS, p.39). U stelde dat de Terek en de Sunzja doorheen Grozny stromen (CGVS p. 16), hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat de Terek niet doorheen Grozny stroomt maar vele kilometers ten noorden ervan. Ook stelde u dat de Khasavyurtakkoorden op het einde van de eerste Tsjetsjeense oorlog in augustus 1996 getekend werden door Lebed en door iemand voor de Tsjetsjeense kant, niet iemand bekend zoals Maschadov (CGVS, p20). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat dit wel Maschadov was. Ook werd u gevraagd wat er in augustus 1996 in Grozny gebeurde en u vroeg eerst of er toen verkiezingen waren en daarna stelde u dat er propaganda was van journalisten uit Europa (CGVS, p21). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u niets wist over de inname van Grozny stelde u dat in augustus 1996 de Russische troepen Grozny bestormden maar dat ze het niet in handen kregen (CGVS, p.21-22). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat in augustus 1996 het de Tsjetsjeense strijders waren die Grozny -dat toen in handen was van de Russische troepen- bestormden. Verder verklaarde u dat u -hoewel Nayber in het district ligt van Gudermes- niet weet of Gudermes zelf of de regio van Gudermes gebombardeerd werd tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog (CGVS, p.24). Het is opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van het feit dat -zoals blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd Gudermes en de omgeving wel degelijk gebombardeerd werden tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog. Indien u op dat moment werkelijk in die streek verbleef zou men toch mogen verwachten dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Ook situeerde u het referendum in december 2002 en u stelde dat het een referendum was over de toen komende presidentiële verkiezingen (CGVS, p.38). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat er in maart 2003 een constitutioneel referendum plaatsvond. Tenslotte moet ook worden vastgesteld dat u het dorps hoofd van Nayber niet kent hoewel u er woonde van 1993 tot 2003. U stelde bovendien dat u daar geen interesse in had (CGVS, p22).

Samenvattend kan worden gesteld dat uit de combinatie van de resultaten van de door het Commissariaat-generaal uitgevoerde taalanalyse met andere hierboven opgesomde motieven, blijkt dat noch aan uw beweerde afkomst, noch aan de door u ingeroepen asielfeiten geloof kan worden gehecht. Zoals hierboven al gesteld werd legde u in het kader van uw asielaanvraag geen enkel document voor betreffende uw identiteit of uw asielrelaas. De documenten die u voorlegde in verband met de medische problemen en behandeling van uw zoon I.(...) in België kunnen bovenstaande conclusies niet in een ander daglicht plaatsen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster betwist in de eerste plaats de passage uit de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat verzoekster met zekerheid afkomstig is uit Ingoesjetië. Verzoekster stelt dat zij geboren is in Kazachstan en aldaar tot in 1993 heeft gewoond. Haar zeer goede kennis van het Russisch is een “*decisieve indicatie*” aangezien dit door 90% van de bevolking wordt gesproken. Aan verzoekster werden nooit details gevraagd van haar geboortestad, terwijl ze nochtans perfect in de mogelijkheid zou zijn geweest terzake voldoende info te geven zodat zij had kunnen aantonen dat zij daar geboren is, er school heeft gelopen en er tot 1993 heeft gewoond. Etnisch is verzoekster Ingoesj en ze spreekt de taal, die aanleunt bij het Tsjetsjeens, maar het is evident dat verzoekster geen reden heeft om te liegen over haar diverse opeenvolgende verblijfplaatsen. Asielrechtelijk zou het haar immers veel interessanter uitkomen voor te houden dat ze eerst in Ingoesjetië heeft verbleven.

Vervolgens gaat verzoekster in op de bestreden beslissing waar deze stelt dat ze onduidelijke verklaringen heeft afgelegd omtrent haar staatsburgerschap. Volgens verzoekster is ze nooit staatsburger van Kazachstan geweest, maar liet ze zich na haar huwelijk in Kazachstan uitschrijven en had ze in Nayber (Tsjetsjenië) een tijdelijke propiska in haar USSR-paspoort.

Verzoekster verklaart het feit dat ze geen enkel document ter staving van haar identiteit en haar asielrelaas heeft voorgelegd omdat haar documenten op 14 maart 2003 door de Russen werden afgenomen. Zij heeft omstandige, coherente en verifieerbare verklaringen afgelegd waarbij ze op geen enkele tegenstrijdigheid kon worden betrapt.

De ontoereikende kennis van de regio waar ze van 1993 tot 2003 verbleef, verklaart verzoekster door te verwijzen naar de positie van de vrouw in de Tsjetsjeense samenleving. Deze nemen slechts minimaal deel aan het openbare leven, dienen te zorgen voor het huishouden en komen zo goed als alleen voor boodschappen onbegeleid buiten. Ze hebben slechts een beperkte opleiding genoten en blijven veelal verstoken van actuele informatie omdat het ook niet gebruikelijk is dat mannen hierover spreken zodat hun parate kennis zich vrijwel steeds beperkt tot hun onmiddellijke leefomgeving. Bovendien heeft verzoekster allerhande traumatische ervaringen meegemaakt en was zij telkenmale zeer zenuwachtig voor de gehoren waardoor zij niet kon antwoorden op vragen waarop zij het antwoord wist, zoals met betrekking tot de nummerplaten in Tsjetsjenië. Verzoekster wist daarentegen wel het antwoord op vele andere vragen die wel aantonen dat ze gedurende lange tijd in Tsjetsjenië heeft gewoond en geleefd.

In wat als een tweede middel dient te worden aanzien, werpt verzoekster op dat zij wel degelijk als vluchteling in de zin van artikel 1, (A), 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) dient te worden beschouwd aangezien in de bestreden beslissing haar identiteit en etnische afkomst niet wordt betwist in die zin dat zij Ingoesj is, wat verzoekster niet tegensprekt aangezien haar ouders Ingoesjen waren die door de Russen naar Kazachstan werden gedeporteerd. Verzoekster stelt dat het niet opgaat om te twijfelen aan het feit dat zij gedurende een lange periode in Tsjetsjenië heeft gewoond omdat zij niet op alle vragen over Tsjetsjenië het juiste antwoord wist. Verzoekster wijst er ook op dat haar opeenvolgende verklaringen coherent, eenduidig en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoekster wijst op de actuele situatie in Tsjetsjenië en in Ingoesjetië die sedert 2003 nog verslechterd is. Het anti-Tsjetsjeens klimaat is toegenomen als gevolg van de bomaanslagen en de gijzelingsactie in het theater in Moskou van 2002 en de gijzeling in de school in Beslan in 2004. Hierdoor bestaat er voor verzoekster geen binnenlands vestigingsalternatief. Zo kan volgens verzoekster Ingoesjetië niet als vestigingsalternatief worden beschouwd en ze verwijst in dit verband naar verslagen van Amnesty International en UNHCR over het geweld vanwege het Russische leger en de rebellen en citeert hierbij enkele uittreksels hieruit. Verzoekster verwijst tevens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de Tsjetsjeense kwestie. Omwille van het profiel van verzoekster als relatief jonge weduwe van Kaukasische afkomst, die beschuldigd wordt van het bieden van hulp aan het Tsjetsjeense verzet, is zij ‘loslopend wild’ in de hele Russische Federatie en kan zij niet op de bescherming van de staat rekenen. Zij had geen andere keuze meer dan te vluchten. Verzoekster besluit met de stelling dat zij vervolging riskeert omwille van haar etnische afkomst of het behoren tot een sociale groep en dus als vluchteling moet worden erkend.

Verzoekster vraagt “*ondergeschikt*” om in aanmerking te komen voor aanvullende vormen van bescherming, met name de tijdelijke bescherming op grond van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) of de subsidiaire bescherming van zodra de omzetting is gebeurd van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (Kwalificatierichtlijn).

2.2. Verzoekster uit in haar eerste middel inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zij een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt behandeld.

2.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204).

2.4. De Raad merkt op dat verzoekster wederom haar initiële beweringen met betrekking tot haar herkomst uit Kazachstan bevestigt, maar niets bijbrengt om deze beweringen te staven. De Raad stelt vast dat verzoeksters affirmaties omtrent haar kennis van haar geboortestad en de Russische taal en de verwantschap tussen het Ingoesj en het Tsjetsjeens niet bij machte zijn de vaststellingen te weerleggen die voortspruiten uit het rapport van de taalanalyse van 24 oktober 2003. De analist besluit op grond van een onderzoek van een opname van een gesprek dat verzoekster Ingoesj en Russisch met Ingoesj accent spreekt. Op grond van het onderzoek besluit hij dat ze met zekerheid afkomstig is uit Ingoesjetië (stuk 18, Landeninformatie, Rapport taalanalyse, p. 5). Verzoekster hield echter tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vol dat ze in Almaty in Kazachstan geboren is (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/02/2004, p. 7), en aldaar verbleven heeft tot haar vertrek naar Tsjetsjenië in 1993 (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/02/2004, p. 3). Ze zou slechts éénmaal als kind in Ingoesjetië geweest zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/02/2004, p. 8). Deze gegevens staan haaks op de resultaten van de taalanalyse en de Raad merkt op dat verzoekster er niet in slaagt een aannemelijke verklaring te geven voor deze ongerijmdheid, waardoor sterke twijfel over haar werkelijke herkomst gerechtvaardigd is.

2.5. Met betrekking tot haar staatsburgerschap, poneert verzoekster in haar verzoekschrift dat ze nooit staatsburger van Kazachstan is geweest. Ze beweert na uit Kazachstan te zijn uitgeschreven in Tsjetsjenië enkel een propiska in haar oud Sovjet-paspoort te hebben gehad. Met deze blote beweringen heft zij de vastgestelde onduidelijkheid niet op. Verzoekster antwoordde immers bij het gehoor op het Commissariaat-generaal bevestigend op de vraag of zij staatsburger was van Kazachstan toen het onafhankelijk werd in 1991. Verzoekster verklaarde dat ze zich in 1993 liet registreren en niet wist wat ze "had" toen ze naar Tsjetsjenië vertrok (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/02/2004, p. 3). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had ze echter verklaard staatsburger te zijn van de Russische Federatie (stuk 14, Verklaring, p. 1), terwijl ze op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel bij etnie als bij staatsburgerschap "Ingusch" invulde (stuk 11, Vragenlijst, p. 1). De Raad wijst erop dat het staatsburgerschap een essentieel element is in de beoordeling van een asielaanvraag, waardoor de door verzoekster geschapen onduidelijkheid op dit punt een negatieve indicatie inhoudt. Met haar betoog heft verzoekster de onduidelijkheid niet op.

2.6. Verzoeksters bewering dat de Russen al haar documenten hadden afgenomen op 13 april 2003 ontslaat haar niet van haar medewerkingplicht. Verzoekster toont niet aan dat zij enige inspanning heeft geleverd om opnieuw bewijsstukken te bekomen na het beweerde incident van 13 april 2003. Noch met betrekking tot haar identiteit, noch met betrekking tot haar asielrelaas legt zij enig document neer. In casu wordt het gebrek aan documenten trouwens geenszins goedge maakt door coherente, omstandige en verifieerbare verklaringen zoals verzoekster beweert.

2.7. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de Commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoekster aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van verzoekster te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036).

2.8. Uit het gehoorverslag dat aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat verzoekster helemaal geen melding heeft gemaakt van het feit dat haar positie als vrouw in Tsjetsjenië, haar

traumatische ervaringen of haar zenuwachtigheid haar zouden hebben belet om op deze vragen een correct antwoord te formuleren, hoewel zij dit had kunnen toevoegen (zie stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/02/2004, eindpagina). De oorzaak van haar beperkte kennis wordt slechts in onderhavig verzoekschrift uiteengezet en stemt niet overeen met wat blijkt uit het administratief dossier. Zo kon verzoekster blijkens het gehoorrapport de Tsjetsjeense nummerplaten niet beschrijven, zogenaamd omdat ze er nooit aandacht voor had gehad (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/02/2004, p. 39). Het is weinig overtuigend dat verzoekster plots andere redenen aanhaalt voor haar onwetendheid. Verzoekster oppert trouwens in haar verzoekschrift dat ze wel het antwoord wist op andere vragen, maar ze laat na te verduidelijken welke van deze antwoorden de geloofwaardigheid van haar beweerde verblijf in Tsjetsjenië van 1993 tot 2003 illustreren. Het argument dat de verzoekende partij zenuwachtig was toen zij werd verhoord, doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Op grond van de gedane vaststellingen kon rechtsgeldig tot het besluit worden gekomen dat verzoeksters verklaringen over haar verblijf in Tsjetsjenië ongeloofwaardig waren.

2.9. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. Waar verzoekster in haar tweede middel wederom een aantal verklaringen aflegt over haar identiteit, etnische afkomst en beweerde verblijf in Tsjetsjenië, kan worden verwezen naar datgene wat met betrekking tot het eerste middel werd gesteld. Verzoeksters affirmaties heffen de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet op. Het feit dat verzoekster in haar verzoekschrift "*niet tegenspreekt*" dat ze van Ingoesje origine is, kan de ongeloofwaardigheid van haar relaas op dit punt niet herstellen.

2.11. Aangaande de "*actuele*" situatie in Tsjetsjenië en Ingoesjetië, citeert verzoekster passages uit rapporten van 2003 van UNHCR en van Amnesty International van 2004. De Raad stelt vast dat het louter gaat om een algemene verwijzing naar de volgens de verzoekende partij bestaande situatie in de haar beweerde regio van herkomst en een algemene verwijzing naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties. Verzoekende partij betreft deze niet op haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854) en toont niet aan dat deze rapporten vandaag nog actueel zijn. Deze rapporten volstaan bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Bovendien dient te worden opgemerkt dat informatie omtrent de algemene situatie in de beweerde regio van herkomst een geloofwaardig asielrelaas kan ondersteunen, maar niet vermag de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen (RvS 11 januari 2010, nr. 5 170 (c)).

2.12. Verzoeksters blote bewering dat zij op grond van haar profiel in de ganse Russische Federatie als "loslopend wild" wordt beschouwd en geen bescherming krijgt van de overheid, is niet bij machte als staving te fungeren voor het feit dat zij geen bescherming vanwege haar nationale autoriteiten zou krijgen. De Raad merkt wat dit betreft op dat verzoekster niet bewijst dat haar klacht bij de politie naar aanleiding van de incidenten van april 2003 (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/02/2004, p.36) niet tot resultaten had kunnen leiden wanneer zij haar land van herkomst niet zou hebben verlaten.

2.13. Verzoekster suggereert in haar verzoekschrift het bestaan van recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de Tsjetsjeense kwestie. In een bijlage bij haar verzoek tot voortzetting voegt ze een Engelstalig document toe. Los van het feit dat dit stuk niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zet verzoekster niet in concreto uiteen wat in casu de impact van deze rechtspraak zou kunnen zijn.

2.14. Met betrekking tot verzoeksters vraag om in aanmerking te komen voor aanvullende vormen van bescherming, dient vooraf te worden opgemerkt dat het door verzoekster ingeroepen artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waardoor dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd. Tegelijkertijd werd de door verzoekster aangehaalde Kwalificatierichtlijn, wat het aspect subsidiaire bescherming betreft, omgezet in Belgisch recht in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming dient verzoekster het bestaan aan te tonen van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster beroept zich

in haar verzoek tot voortzetting wat de subsidiaire bescherming betreft op dezelfde elementen als deze van haar asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen, kan zij zich ook niet langer kan steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Verzoeksters betoog over de actuele toestand en de uitbreiding van het geweld naar Ingoesjetië dat zij ondersteunt met rapporten die dateren van 2003 en 2004, is niet bij machte de objectieve en meer recente informatie te weerleggen die de verwerende partij toevoegt aan haar nota met opmerkingen. In deze "*Subject Related Briefing*" met betrekking tot de veiligheidssituatie in Ingoesjetië van 21 januari 2009 blijkt dat er sinds 2007 weliswaar een stijging is van het aantal incidenten door een verhoogde activiteitsgraad van de verzetsbeweging, maar dat het om gerichte, kleinschalige acties gaat, waardoor er weinig onbedoelde burgerslachtoffers vallen. Ook vanwege de veiligheids- en ordediensten zijn er geen meldingen van grootschalige operaties waarbij willekeurig werd gedood of mishandeld (bijlage bij nota met opmerkingen, SRB Veiligheidssituatie in Ingoesjetië, p. 32). Deze vaststellingen geven aanleiding tot het besluit dat de situatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Op grond van de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas kon geldig worden besloten dat verzoekster niet in aanmerking kwam om als vluchteling te worden erkend of om de subsidiaire bescherming te genieten zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Op grond van de algemene situatie in Ingoesjetië kan niet worden besloten tot toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aangetoond dat de beslissing artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of de overige in het middel aangehaalde bepalingen schendt.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIEN